

Sygn. akt XI W 8100/15

WYROK ZAOCZNY W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 6 kwietnia 2016 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie XI Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Małgorzata Smulewicz

Protokolant: Monika Krajewska, Karolina Kowalczyk

w obecności oskarżyciela publicznego w jego imieniu K. P., K. K.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniu 8 marca 2016 r., 6 kwietnia 2016 roku w W.

sprawy **M. R.**

syna S. i M.

urodzonego dnia (...) w Ł.

obwinionego o to, że:

w dniu 21 stycznia 2015 r. w siedzibie Straży Miejskiej na ulicy (...) w W., będąc Prezesem Zarządu formy (...) SP Z O.O.- użytkownika pojazdu marki V. o numerze rejestracyjnym (...), wbrew obowiązkowi, nie wskazał na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył w/w pojazd do kierowania w dniu 31.01.2014 r. o godzinie 10:00 na ul. (...) przy ul. (...) w W.,

to jest o wykroczenie z art. 96 § 3 Kodeksu wykroczeń,

orzeka

I. obwinionego **M. R.** uznaje za winnego popełnienia zarzucanego mu czynu stanowiącego wykroczenie z art. 96 § 3 kw i za to na podstawie art. 96 § 3 kw skazuje go, a na podstawie art. 96 § 3 kw w zw. z art. 96 § 1 kw i art. 24 § 1 i 3 kw wymierza obwinionemu karę grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych;

II. na podstawie art. 627 kpk w związku z art. 119 kpw, art. 118 § 1 kpw zasądza od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 (sto) złotych tytułem zryczałtowanych kosztów postępowania oraz kwotę 40 (czterdzieści) złotych tytułem opłaty.

Sygn. akt XI W 8100/15

UZASADNIENIE

Na podstawie całokształtu materiału dowodowego ujawnionego w toku rozprawy głównej Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 31 stycznia 2014 r. o godz. 10:00 na ul. (...) przy ul. (...) w W. za pomocą urządzenia samoczynnie rejestrującego pomiar prędkości zostało wykonane zdjęcie pojazdowi marki V. o numerze rejestracyjnym (...), którego kierowca wjechał na skrzyżowanie za linię „warunkowego zatrzymania” przy nadawanym przez sygnalizator S-1 sygnale czerwonym, czym wypełnił znamiona wykroczenia określonego w art. 92 § 1 kw.

Na podstawie Centralnej Ewidencji Pojazdów i Kierowców ustalono, iż właścicielem pojazdu jest firma (...) S.A. (...) w W..

Do ustalonego właściciela pojazdu wysłano wezwanie do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu. W odpowiedzi wskazano firmę (...) sp. z o.o. z siedzibą w W.. Do w/w firmy wysłano wezwanie dotyczące popełnionego wykroczenia oraz formularze oświadczeń do wyrażenia zgody na przyjęcie mandatu karnego kredytowanego. Poczta została podjęta.

Na podstawie danych z Krajowego Rejestru Sądowego ustalono, że prezesem zarządu ww. spółki jest M. R.. Do w/w, jako uprawnionego do działania za osobę prawną, spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością, wysłano pismo wzywające do wskazania informacji o użytkowniku pojazdu samochodowego. Korespondencja zawierała również wezwanie z art. 96 § 3 kw do stawiennictwa w Oddziale Ogólnomiejskim Straży Miejskiej (...) W.. Wezwanie zostało podjęte w siedzibie podmiotu przez osobę uprawnioną do odbioru korespondencji.

M. R. odpowiedział na powyższe wezwanie pismem z dnia 21 stycznia 2015 roku. Wskazał, że nie potrafi wskazać kierowcy przedmiotowego pojazdu. Twierdził, że z pojazdu korzysta kilka osób i zwrócił się z prośbą o przesłanie dokumentacji fotograficznej, celem ustalenia kierowcy.

W związku z niedopełnieniem obowiązku wskazania osoby użytkującej pojazd w oznaczonym czasie, na adres firmowy oraz adres pobytu stałego wysłano pismo informujące o odstąpieniu od sporządzenia protokołu przesłuchania osoby podejrzanej (w tym wypadku M. R.) o popełnienie wykroczenia na podstawie art. 54 § 7 kpw. Pismo zawierało ponadto informację o możliwości przesłania do siedziby Straży Miejskiej wyjaśnień w terminie 7 dni od daty otrzymania korespondencji oraz poinformowano, iż materiały zgromadzone w niniejszej sprawie wraz z wnioskiem o ukaranie przekazane zostaną do Sądu.

M. R. pismem z dnia 24 lutego 2016 roku powtórzył, iż z uwagi na przedstawioną dokumentację nie jest możliwe wskazanie kierowcy przedmiotowego pojazdu. Zwrócił się również po raz kolejny o przesłanie fotograficznego dowodu popełnienia domniemanego wykroczenia.

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił na podstawie: notatek urzędowych (k. 1-3, 24, 25), informacji z (...) (k. 6), wydruku z KRS (k. 10), pism obwinionego (k. 14, 22, 55).

Zgodnie z treścią art. 96 § 3 kw, karze grzywny podlega ten, kto wbrew obowiązkowi nie wskaże na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie. Wykroczenie określone w art. 96 § 3 kw ma na celu m.in. ustalenie kierującego pojazdem w razie popełnienia przestępstwa lub popełnienia wykroczenia z udziałem tego pojazdu. Przepis ten odnosi się do obowiązku wynikającego z art. 78 ust. 4 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 r. Prawo o ruchu drogowym (Dz.U. 2012 poz. 1137), zgodnie z którym właściciel lub posiadacz pojazdu jest obowiązany wskazać na żądanie uprawnionego organu, komu powierzył pojazd do kierowania lub używania w oznaczonym czasie, chyba że pojazd został użyty wbrew jego woli i wiedzy przez nieznaną osobę, czemu nie mógł zapobiec.

Wymierzając obwinionemu karę, Sąd kierował się ustawowymi dyrektywami jej wymiaru określonymi w art. 33 kw. Orzeczona kara grzywny w wysokości 400 (czterysta) złotych w swojej dolegliwości nie przekracza stopnia winy, jest adekwatna do stopnia wymagalności zachowania zgodnego z prawem w odniesieniu do realiów niniejszej sprawy. Oceniając stopień społecznej szkodliwości czynu obwinionego Sąd zważył, że M. R. popełnił wykroczenie na skutek naruszenia istotnego obowiązku wynikającego z Ustawy Prawo o ruchu drogowym (art. 78 ust. 4 tej ustawy). W ocenie Sądu obwiniony, jako osoba posiadająca prawo jazdy, powinien znać przepisy dotyczące ruchu drogowego i stosować się do tych przepisów, czego w niniejszej sprawie nie uczynił. Tego typu wykroczenia, jakie popełnił obwiniony, zdarzają się w obecnych czasach nagminnie. W związku z tym, wymogi społecznego oddziaływania w zakresie kształtowania prawidłowych postaw wobec porządku prawnego sprawiają, że kary wymierzane za takie wykroczenia powinny odstraszać od ich popełniania i uświadamiać konieczność wywiązywania się z tego obowiązku.

Wymierzając obwinionemu karę Sąd uwzględnił też warunki materialne i finansowe obwinionego. Orzeczona kara jest karą spełniającą swe cele zarówno w zakresie prewencji generalnej, jak i przede wszystkim indywidualnej. Jest ona adekwatna do okoliczności przypisanego czynu i jego społecznej szkodliwości.

Jednocześnie w ocenie Sądu brak jakichkolwiek podstaw przemawiających za odstąpieniem od wymierzenia kary, o co wnosił obrońca obwinionego.

Zgodnie z treścią art. 39 § 1 kw, w wypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie można - biorąc pod uwagę charakter i okoliczności czynu lub właściwości i warunki osobiste sprawcy - zastosować nadzwyczajne złagodzenie kary albo odstąpić od wymierzenia kary lub środka karnego. „1. Zastosowanie nadzwyczajnego złagodzenia kary lub odstąpienie od jej wymierzenia jest dla sprawcy nagrodą szczególnego rodzaju, a zatem powinno mieć miejsce w sytuacjach wyjątkowych, a mianowicie wówczas jeżeli sprawca, który odnosząc się z należnym szacunkiem dla prawa i z reguły stosując się do ustawowych dyspozycji, popełni wykroczenie przypadkowo, a nadto kierowały nim szlachetne pobudki. Takie wszakże zasługują na szczególne uwzględnienie dając podstawę do zastosowania tej instytucji.” W. Kotowski, Komentarz praktyczny do ustawy z dnia 20 maja 1971 roku Kodeks wykroczeń, Lex 2003.

W przedmiotowej sprawie nie ma zachodzących żadne szczególne okoliczności, czy to dotyczące przedmiotowego czynu, czy też związane z osobą sprawcy. Nie jest nią w żadnym razie podnoszona przez obrońcę okoliczność, iż obwiniony popełnił błąd nie stawiając się w siedzibie Straży Miejskiej oraz że oczekiwał na przesłanie mu zdjęcia z fotoradar. Nie jest również okolicznością, którą można ocenić jako stanowiącą podstawę do odstąpienia od wymierzenia kary, niezajomość prawa, w szczególności zważywszy na to, że obwiniony, jako posiadający uprawnienia do kierowania pojazdami, aby je nabyć winien był wykazać się znajomością Prawa o ruchu drogowym, w którym w art. 78 ust. 4 sformułowano przedmiotowy obowiązek.

Na podstawie art. 118 § 1 kpw i art. 627 kpk w zw. z art. 119 kpw, Sąd zasądził od obwinionego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 100 złotych tytułem zryczałtowanych wydatków postępowania, których wysokość ustalono na podstawie § 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 10 października 2001 roku w sprawie wysokości zryczałtowanych wydatków postępowania oraz wysokości opłaty za wniesienie wniosku o wznowienie postępowania w sprawach o wykroczenia (Dz. U. z 2001 r. Nr 118, poz. 1269) oraz opłatę w wysokości 40 (czterdzieści) złotych, ustaloną na podstawie art. 3 ust. 1 w zw. z art. 21 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 roku o opłatach w sprawach karnych (tekst jednolity Dz. U. z 1983 r. Nr 49, poz. 223 ze zm.).